

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 lutego 2016 r.

Pozycja 85

POSTANOWIENIE z dnia 8 kwietnia 2015 r. Sygn. akt Ts 243/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Kotlinowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.W. w sprawie zgodności:

§ 10 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. Nr 18, poz. 77, ze zm.) z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2a ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, ze zm.),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 września 2014 r. (data nadania) A.W. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność § 10 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. Nr 18, poz. 77, ze zm.) w zakresie, w jakim pomija ustalenie podstawy wymiaru emerytury lub renty od faktycznie wypłacanego wynagrodzenia pracownika zatrudnianego za granicą, z art. 32 Konstytucji i art. 2a ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, ze zm.; dalej: u.s.u.s.).

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Zakład Ubezpieczeń Społecznych N. decyzją z kwietnia 2013 r., powołując się na art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, ze zm.), odmówił skarżącej ponownego ustalenia renty rodzinnej. Skarżąca odwołała się od powyższej decyzji. Sąd Okręgowy w N. oddalił odwołanie wyrokiem z września 2013 r. Skarżąca wniosła apelację od powyższego wyroku, którą Sąd Apelacyjny w K. oddalił wyrokiem z czerwca 2014 r. W uzasadnieniu sąd podzielił ustalenia organu rentowego i przyznał, że skoro składki na ubezpieczenie nie były odprowadzane w Polsce, to jako podstawę wyznaczenia renty rodzinnej należy przyjąć wynagrodzenie zastępcze.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał pełnomocnika skarżącej do uzupełnienia braków formalnych skargi przez nadesłanie odpisów i czterech kopii orzeczeń świadczących

o wyczerpaniu drogi prawnej oraz czterech kopii skargi konstytucyjnej. Pismem z 15 października 2014 r. pełnomocnik uzupełnił wskazane w zarządzeniu sędziego braki.

Skarżąca kwestionuje zasadność przyjęcia wynagrodzenia zastępczego jako podstawy ustalenia wysokości renty rodzinnej. Według niej praca wykonywana w Polsce nie może być traktowana jako równoważna z pracą za granicą ze względu na stan skomplikowania i wysokość obowiązujących pensji. Skarżąca twierdzi, że istniejąca dysproporcja przy ustalaniu podstawy wymiaru renty jest niesprawiedliwa. Nieuwzględnienie faktycznie wypłacanego wynagrodzenia za granicą – zdaniem skarżącej – narusza zasadę równego traktowania w zatrudnieniu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, może wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Zasady korzystania z tego środka prawnego precyzuje ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK).

Zgodnie z art. 36 ust. 1 w zw. z art. 49 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga odpowiada wymaganiom określonym w prawie. Procedura ta umożliwia, już w początkowej fazie postępowania, wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny.

2. W postępowaniu skargowym wzorcem kontroli konstytucyjności przepisów aktu normatywnego można uczynić jedynie przepisy Konstytucji. W analizowanej sprawie skarżąca oprócz art. 32 Konstytucji jako wzorzec kontroli wskazała także przepisy u.s.u.s. W ocenie Trybunału nie ma zatem wątpliwości, że rozpoznanie zarzutu o takiej konstrukcji jest niedopuszczalne. Wobec powyższego na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 ustawy o TK należało odmówić nadania skardze dalszego biegu w tym zakresie.

3. W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 32 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału art. 32 Konstytucji nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w postępowaniu inicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej (zob. np. postanowienia TK z: 24 października 2001 r., SK 10/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 225 oraz 20 lutego 2008 r., SK 27/07, OTK ZU nr 1/A/2008, poz. 22). Wynika z tego, że art. 32 Konstytucji może być powołany jako wzorzec kontroli w postępowaniu skargowym tylko wówczas, gdy zostanie odniesiony do treści innych norm konstytucyjnych chroniących poszczególne wolności i prawa naruszone kwestionowaną w skardze konstytucyjnej regulacją (zob. np. postanowienie TK z 3 marca 2002 r., Ts 108/01, OTK ZU nr 2/B/2002, poz. 138 i tam cytowane orzecznictwo). Skarżąca nie wskazała jednak norm, które są samodzielnymi wzorcami kontroli, co przesądziło o niedopuszczalności nadania biegu skardze konstytucyjnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK – odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.